

Historia De Sanctissima Cruce Caravacensi

Robles, Juan de

Augustae Vind., 1619

III. Zeit-abuzet ex fœdere inito tributum pendit regi Castellæ Ferdinando
Sancto, & ad coneuersionem eius paratur via.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64232)

ne vellent experiri. Religiosi autem vultu modesto & pectore imperterrito, Absit, inquit, talis à nobis infania: etiamsi morti occumbere millies sit necesse, nunquam tamen à veritatis via deflectemus. Quin tu potius, ô Rex, Christo das nomen, cui paucos intra annos es daturus, & in eadem professione vitam positurus. Magis ille excanduit, & vtrumque capite plecti extemplò præcepit; quorum animæ gloria Martyrij auctæ in cælestem patriam, non dubium, abierunt: corpora autem obtruncatorum à Christianis quibusdam eò loci humata sunt, vbi nunc est cænobium patrum Franciscanorum Valentia; de quibus F. Ioannes Ægidius Zamorensis hæc tantùm: Anno M c c x x i. passi sunt prima die Nouembris Ioannes & Petrus Franciscani. Vaticinium autem sanctorum virorum de rege Zeit-Abuzeit sensim res ipsa comprobauit, & credibile est ipsos in cælum receptos eius conuersionem precibus ad DEVM fuis promouisse.

CAPVT III.

*ZEIT-ABUZEIT EX FOEDERE INITO
pendit regi Castellæ Ferdinando Sancto tributum, & ad eius con-
uersionem paratur via.*

Iacobus Rex Aragoniæ, Bellator cognominatus, iuuenis audax animique excelsi, deliberatum habuit bello persequi regem Valentia; eoque sine imperauit sibi præsto esse omnes regni proceres ad conditam diem in ciuitate Teruel. Vbi dicto audientes comparuerunt, infirmiora regni Valentia; intrauit; in ijs tamen reperit arcem firmissimam Peniscolam supra solidam rupem extructam, quam obsidione cinxit. Zeit-Abuzeit ad defensionem minimè comparatus, & nihil minùs quàm talem Regis Iacobi aduentum suspicatus legatos ad pacem petendam misit. Conuenit inter eos hac lege, vt regi Iacobo tribueretur quarta pars vectigalium, quæ ex regnis Valentia;, Murcia; & Carauacæ Zeit-Abuzeit perciperet. Conditionibus istis vtrinque firmatis, Aragones in suam prouinciam recesserunt. Quamuis igitur Zeit-abuzeit iam nihil sibi timendum arbitraretur à Rege Iacobo, sollicitus tamen erat de rege Castellæ Ferdinando, qui modò bis tentasset regnum Valen-

Valentiæ aggredi ex parte Conchensi, & damna non modica intulisset. Itaque cogitavit etiam cum ipso in fœdus & amicitiam coire. Quod dum agitat secum, Ferdinandus rex, fretus subditorum erga se egregia voluntate, & benevolentia conflavit ex ijs numerosum exercitum, iussitque ad initium veris in ciuitatem Conchensem conuenire, quò cum vxore ipsemet accessit, habuitque delectum militarem, vt tertio in regnum Valentiæ impetum faceret. Huc etiam se contulit Rodericus Archiepiscopus Toletanus, vir prudentiæ singularis, & officio, quo fungebatur, dignissimus. Videns igitur Abuzeit tantos belli apparatus & molitiones in sui capitis & regni perniciem tendere, maturauit cogitata exequi, certosque homines ad Ferdinandum præmisit, qui significarent velle se cum eo Conchæ, publica fide interposita, colloqui. Haud difficilem se præbuit Ferdinandus, nec obscura propensi animi in regem signa dedit, quibus eius congressum sibi admodum placere testatus est. Quamobrem aduentanti ad urbem Concham cum tota aula & regni primoribus obuiam processit, quem amanter complexus sub umbellam suam recepit, & hospitium ei curauit attribui in ædibus vrbis præcipuis, quas habitauit quidam Ecclesiæ illius antistes M. Ginesius Perez Chirinus, è cuius familia multi prodierunt martyrij laurea decorati. Hæc hospitalitas perquam fuit utilis: sic enim occasione quæsiuit Ginesius agendi cum rege seorsim de mysterijs Christianæ religionis, & miscendi sermones de rebus ad salutem pertinentibus. Et hoc videtur quasi præludium ad conuersionem regis postea secutam; ex quo didicit Ginesius multos ex Christianis Carauacæ in arce omnium, quas habebat, munitissima captiuos detineri, quos redimere, si posset vllomodo, satagebat. Rex interim Ferdinandus nihil omisit humanitatis & beneficentiæ in suum hospitem, quem frequenter aulicorum præcipui, iussu ipsius, interuiserunt; maximè verò eluxit studium Roderici Toletani Præsulis, vt eum arctissimè sibi & regi suo, imò Christo deuinciret. Nec frustra laboratum. Zeit enim Abuzeit tantum regis Castellæ fauorem ac liberalitatem animo expendens, se totum eius potestati permisit, promisitque se fore in posterum ei vectigalem; quem Ferdinandus lætus in suam tutelam recepit. Hæc acta sunt anno M c c x x i i i. vt refert generalis hi-

storia regis Alphonsi Sapientis, & Marmol in sua Historia Africana, vel secundum Marianam, Anno M C C X X I V.

Ginesius ne elaberetur opportunitas bene merendi de captivis Christianis, adiuit ad regem Ferdinandum, supplexque obsecrauit, ut ante discessum impetraret à rege Abuzeit litteras publicæ fidei, quibus fieret sibi potestas in illius regna penetrandi, CHRISTIQ; verbum disseminandi, & consolandi captiuos, maximè qui Carauacæ in arcta custodia seruabantur. Quod cum Ferdinandi nomine à rege Abuzeit peteretur, ille quàm humanissimè desiderio satisfecit; Ginesius tamen profectionem distulit in aliud tempus, ut prius corrogaret subsidia pecuniaria pro redemptione captiuorum, quæ cum ex piorum hominum munificentiâ collegisset, in viam se dedit, ut constat ex scriptis peruetustis quæ in Ecclesiâ Concheni asservantur, & commemorat F. Ioan. Ægydius Zamorensis.

CAPVT IV.

ADMIRANDA S. CRVCIS CARAVACENSIS

apparitio, cuius occasione Rex Zeit-Abuzeit fidem Christianam amplectitur.

REX Zeit-Abuzeit securus rerum suarum propter amicitiam, & foedus cum regibus Aragoniæ & Castellæ initum, sedem & familiam suam transtulit Carauacam, in locum videlicet amœniorem & salubriorem Anno M C C X X X I vbi-cum cognouisset ex suis Ginesium liberè per regnum discurrere, & Euangelij prædicatione Mahometi dogmata euertere, absque mora iussit eum in vincula conijci, & reliquis Christianis captiuis accenseri. qui cum quereretur iniuriam sibi inferri, & publicam fidem contra ius gentium violari, rex affirmavit, quod nisi eius rationem habuisset, jam pridem morti adiudicaturum fuisse: ad captiuos enim iuuandos eum admissum precariò, non ad Mahometi doctrinam refellendam. Itaque ad finem vsque Ianuarij insequentis anni squalorem carceris tolerare coactus est. Deinde sub finem Martij incessit regem pietate quadam comotum videndi & cognoscendi cupido, quod quisque captiuorum officium gessisset, quamue

artem